

Ministrstvo za pravosodje
Župančičeva ulica 3
1000 Ljubljana

gp.mp@gov.si

V Ljubljani, 5. 5. 2022

Zadeva: Pripombe SOEK na predlog novega Zakona o varstvu osebnih podatkov (ZVOP - 2)

Zveza: Novo gradivo št. 3 - Predlog zakona o varstvu osebnih podatkov - prva obravnava, EVA: 2018-2030-0045¹

Spoštovani.

Člani Sekcije operaterjev elektronskih komunikacij (SOEK), znotraj Združenja za informatiko in telekomunikacije pri Gospodarski zbornici Slovenije (ZIT GZS) s tem dokumentom podajamo pripombe na **predlog novega Zakona o varstvu osebnih podatkov (ZVOP - 2)**.

Uvodoma izpostavljamo izjemno in nepredvideno urejanje področja varstva osebnih podatkov na način, da se skozi celoten predpis izpostavlja obveznost upravljalcev zaščititi varnost in interese Republike Slovenije. Splošna uredba je v 1. členu povsem jasna in določna, tj. Splošna uredba določa pravila o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in pravila o prostem pretoku osebnih podatkov. Nadalje določa, da varuje temeljne pravice in svoboščine posameznikov ter zlasti njihovo pravico do varstva osebnih podatkov ter nadalje, da prost pretok podatkov v Uniji ne sme biti omejen ali prepovedan iz razlogov, povezanih z varstvom posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov.

Z nalaganjem obveznosti upravljalcem, da morajo pri obdelavi osebnih podatkov upoštevati varnost in interese Republike Slovenije, je v izrecnem nasprotju s Splošno uredbo in njenim namenom. Izključni namen Splošne uredbe je zaščita osebnih podatkov posameznikov ter omogočiti prost pretok podatkov znotraj Unije.

Primeroma pojasnjujemo, da se od upravljalcev, ki obdelujejo osebne podatke na področju posebnih obdelav, opredeljenih v prvem odstavku 22. člena predloga ZVOP-2, zahteva **stalno preprečevanje škode varnosti in interesom Republike Slovenije**, ter da mora ocena učinka upoštevati **možne škodljive posledice za varnost države, vključno z njenimi političnimi ali gospodarskimi koristmi**, če bi bili obdelovani podatki razkriti nepooblaščenim osebam ali subjektom.

---

¹ <https://www.gov.si/drzavni-organi/vlada/seje-vlade/gradiva-v-obravnavi/show/8248>

Ne glede na opredelitev izraza 8. točke 5. člena predloga, ki določa, da je »varnost države« *izvajanje nalog ali pooblastil v skladu z zakoni, ki urejajo izvajanje obveščevalno-varnostnih in protiobveščevalnih dejavnosti ter obrambe države*, ni natančno ali vsaj določljivo opredeljeno, kaj pa predstavlja **varnost in interes Republike Slovenije**. Iz določila drugega odstavka 22. člena, po katerem se obdelave, navedene v predhodnem odstavku, *izvaja tako, da se sistemsko onemogoča razkritje osebnih podatkov ali obdelav nepooblaščenim osebam ali drugim subjektom, ki za njihov dostop nimajo pravne podlage in s tem stalno preprečuje škodo varnosti ter interesom Republike Slovenije*, torej najprej ni jasno razbrati ali je naložena obveznost dolžnost vseh upravljavcev zasebnega in javnega sektorja, ali je omejena na upravljavce, ki izvajajo naloge ali pooblastila v skladu z zakoni, ki urejajo izvajanje obveščevalno-varnostnih in protiobveščevalnih dejavnosti ter obrambe države. Dalje sta pojma ohlapno posplošena, kar omogoča pravno nepredvidljivost predvsem pa zmedo pri samovoljnem ugotavljanju vsebine samih pojmov. Navedeno velja tudi za nadaljevanje pri razumevanju, kaj sploh so **politične in gospodarske koristi države** - drugi odstavek 23. člena namreč določa, da mora ocena učinka upoštevati okoliščine, določene v tretjem odstavku tega člena *in možne škodljive posledice za varnost države, vključno z njenimi političnimi ali gospodarskimi koristmi, če bi bili obdelovani podatki razkriti nepooblaščenim osebam ali subjektom*. Namen Splošne uredbe ni zagotavljanje interesov in varnost države, navedena tematika se ureja z zakoni iz področja varnosti in obrambe Republike Slovenije (npr. Zakon o Slovenski obveščevalno-varnostni agenciji, Zakon o obrambi in podobno). Prav tako ni utemeljeno pričakovati, da bodo gospodarski subjekti kompetentno ocenili interese, tveganja in škodljive posledice za varnost države oziroma le-te poznali in pravilno ocenili v vsakem trenutku.

Sklepno, glede uvodoma navedenega ugotavljamo, da ne gre za jasen, nedvoumen, razumljiv in tudi nomotehnično brezhiben predpis, ki bi vnaprej določal položaj, pravice in dolžnosti posameznih subjektov ter vseh organov, ki predpise izvajajo. Zahteve so do upravljavcev nesorazmerne in ne predstavljajo jasnih ukrepov za doseg cilja. Zaradi navedenega predlagamo, da se navedeni termini v celoti iz predpisa izločijo ter se uredijo v področnih predpisih (Zakon o Slovenski obveščevalno-varnostni agenciji, Zakon o obrambi in podobno).

Nadalje tudi posamezne druge določbe, kot je obrazloženo pri pripombah pri posameznih določbah, niso v skladu s Splošno uredbo. S tega vidika tudi 4. člen (veljavnost zakona), ki velja za upravljavce iz zasebnega sektorja s sedežem v Sloveniji in za tretje države ne pa za upravljavce s sedežem v ostalih državah članicah EU – tudi če gre pri tem za obdelavo, ki poteka v Sloveniji - kaže na to, da določbe zakona niso v vseh delih usklajene s Splošno uredbo. To postavlja upravljavce v Sloveniji v neenakopraven položaj glede na položaj upravljavcev v drugih državah EU. Še posebej, če gre za obdelavo podatkov, ki poteka v Sloveniji in je povsem nesprejemljivo, da bodo slovenski ponudniki storitev pri ponujanju le teh tudi slovenskim strankam v slabšem položaju, kot ponudniki iz drugih držav EU.

I. DEL:
TEMELJNE DOLOČBE

1. poglavje
Splošne določbe

6. člen (pravne podlage za obdelavo osebnih podatkov)

6. odstavek

Predlagamo brisanje celotnega 6. odstavka 6. člena predloga ZVOP-2.

Obrazložitev:

V zadnjem predlogu ZVOP-2 je bil dodan nov šesti odstavek.

Določba je v nasprotju z določili Splošne uredbe, saj zgolj pavšalno določa, da se lahko podatki na obveščevalno-varnostnem in protiobveščevalnem področju zbirajo in nadalje obdelujejo, če je to nujno potrebno za namen izvajanja zakonsko določenih pooblastil in nalog državnih organov, ki delujejo na tem področju. Določen ni namen obdelave, niti pravna podlaga za obdelavo podatkov oziroma je ta zgolj nakazan. Obdelava osebnih podatkov na obveščevalno-varnostnem in protiobveščevalnem področju bi morala biti urejena v področnih zakonih, nikakor pa ne v Zakonu o varstvu osebnih podatkov. V kolikor bi sledili takemu urejanju, bi vse področne ureditve umestili v ZVOP-2, s čimer bi povzročili nejasnost in nepreglednost. V kolikor obdelava podatkov temelji na izvajanju zakonskih pooblastil, kot je nakazano v predlogu, je potrebno to urediti v področnem zakonu. Splošna uredba in posledično tudi lokalni Zakon o varstvu osebnih podatkov določa zgolj dovoljene podlage za obdelavo podatkov. Hkrati je ta odstavek tudi v nasprotju z določbo 7. člena predloga ZVOP-2, ki določa, da mora biti nadaljnja obdelava posebnih podatkov, za zadevne primere, urejena v zakonu.

Hkrati se s to določbo širi urejanje iz določbe 9. člena Splošne uredbe, saj je s tem členom dovoljena obdelava posebnih vrst osebnih podatkov, izven dovoljenih obdelav osebnih podatkov, kot jih določa 9. člen Splošne uredbe. Splošna uredba državam članicam ne dopušča določitev dodatnih namenov obdelave posebnih vrst osebnih podatkov.

9. člen (posebno varstvo osebnih podatkov umrlih posameznikov)

3. odstavek

Predlagamo, da se v določbi tretjega odstavka 9. člena doda besedilo: “če za uporabo osebnih podatkov izkaže pravni interes”.

Obrazložitev:

Predlagamo, da se v določbi 3. odstavka 9. člena doda besedilo: “če za uporabo osebnih podatkov izkaže pravni interes”, saj lahko gre za zelo intimne osebne podatke (izpisi klicev), zato bi bilo smiselno, da je potrebno izkazati pravni interes za pridobitev osebnih podatkov.

4. odstavek

Predlagamo, da se na koncu četrtega odstavka doda naslednje besedilo:

»..., če umrli posameznik ni pisno prepovedal posredovanja podatkov za tovrstne namene.«

Obrazložitev:

S to dodatno določbo se bomo izognili morebitnim situacijam, ko je umrli posameznik prepovedal posredovanje podatkov za ta namen obdelave, hkrati pa zakon dovoljuje posredovanje podatkov za ta namen obdelave. V kolikor se ta določba ne doda, bo lahko upravljavec postavljen v položaj, ko bo skladno z določbo zakona primoran posredovati podatke, kljub izrecni prepovedi posameznika.

2. poglavje

Postopek pred upravljavcem in obdelovalcem

14. člen (obravnavanje zahtevkov posameznika v javnem in zasebnem sektorju)

Predlagamo brisanje celotnega člena.

Obrazložitev:

Splošna uredba ne predvideva obličnosti beleženja obravnave zahtevkov. To je prepuščeno v presojo upravljavcu, na kakšen način bo tovrstne zahteve beležil. V nacionalnem zakonu se razširjajo obveznosti upravljavca, kar Splošna uredba ne predvideva. Določba 14. člena ZVOP-2 je, glede na določila Splošne uredbe, ki se uporabljajo neposredno, nepotrebna in ustvarja zmedo pri razumevanju obveznosti upravljavca.

Splošna uredba namreč določa, da upravljavec odgovori na zahtevo posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, brez nepotrebne odlašanja in najpozneje v enem mesecu in da v primeru, ko ne namerava izpolniti take zahteve, to utemelji.

Obveznost upravljavca, da posameznika obvesti o pravici do vložitve pritožbe pri nadzornem organu, je določena v 13. in 14. in 15. členu Splošne uredbe. Splošna uredba ne določa, niti ne prepušča v določitev nacionalnim zakonom, na katerem mestu je potrebno posameznika s to pravico seznaniti.

16. člen (stroški seznanitve z osebnimi podatki)

Uvodoma bi želeli izpostaviti, da je poimenovanje člena neustrezno. Pravice iz 15. do 22. člena Splošne uredbe se ne nanašajo samo na seznanitev z osebnimi podatki.

1. odstavek

Predlagamo, da se besedilo prvega odstavka dopolni tako, da se glasi:

»(1) Informacije, sporočila, odgovori in ukrepanja upravljavca ali obdelovalca iz 15. do 22. člena Splošne uredbe ter glede izvajanja pravic iz tega ali drugega zakona se zagotavljajo brezplačno. Za dodatne kopije, ki jih zahteva posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, lahko upravljavec zaračuna razumno pristojbino ob upoštevanju upravnih stroškov.«

Obrazložitev:

Dopolnitev je potrebna z namenom uskladitve s Splošno uredbo. Določba 3. točke 15. člena Splošne uredbe namreč določa, da upravljalec zagotovi kopijo osebnih podatkov, ki se obdelujejo. Za dodatne kopije, ki jih zahteva posameznik, pa zaračuna razumno pristojbino ob upoštevanju upravnih stroškov. Možnost zaračunanja stroškov za dodatne kopije predvideva tudi predlog Pravilnika o zaračunavanju stroškov seznanitve z lastnimi osebnimi podatki. Določba prvega odstavka 16. člena predloga ZVOP-2 naj se uskladi s Splošno uredbo in navedenim pravilnikom. Hkrati je dopolnitev smiselna iz razloga uskladitve s 5. odstavkom 16. člena ZVOP-2, v katerem so navedene dodatne kopije.

V kolikor se v nacionalni predpis prenašajo določbe Splošne uredbe, je nujno, da se te prenesejo natančno in celovito. V nasprotnem bi bil smiselni samo sklic na določbo Splošne uredbe.

4. odstavek

Predlagamo brisanje četrtega odstavka 16. člena.

Obrazložitev:

Določba 4. odstavka se glasi: »V primerih iz drugega ali tretjega odstavka tega člena upravljavec navede tudi razloge glede očitne neutemeljenosti ali pretiranosti zahteve.«

V 5. odstavku 12. člena Splošne uredbe je določeno, da upravljavec nosi dokazno breme, da je zahteva očitno neutemeljena ali pretirana. Glede na določbo Splošne uredbe je mogoče razumeti, da mora upravljavec ta pojasnila podati na zahtevo in ne ob zavrnitvi zahteve, kot je določeno v 4. odstavku 16. člena ZVOP-2. Zakonodajalec s to določbo po nepotrebnem širi obveznosti upravljavca izven obveznosti, ki jih določa Splošna uredba.

6. odstavek

Predlagamo, da se šesti odstavek 16. člena preoblikuje tako, da se nov odstavek glasi:

»(6) Če upravljavec ugotovi, da bodo nastali stroški v skladu z določbami tega člena, posameznika o tem ~~vnaprej~~ obvesti na način, kot to izhaja iz pravilnika iz predhodnega odstavka tega člena.«

Obrazložitev:

Splošna uredba ne določa, da mora upravljavec posameznika vnaprej obvestiti, v kolikor ugotovi, da bodo nastali stroški, vezani na zahteve, ki jih uveljavlja posameznik po III. poglavju Splošne uredbe. Takšna določba bi pomenila za upravljavce nesorazmerno breme. Navedeno tudi ni v skladu s predlogom Pravilnika o zaračunavanju stroškov seznanitve z

lastnimi osebnimi podatki. Iz navedenega pravilnika namreč izhaja, da za plačilo stroškov posredovanja upravljavec izda prosilcu sklep ob posredovanju zahtevanih informacij, iz katerega mora biti razvidna specifikacija stroškov v skladu s tem pravilnikom. Pravilnik le v izjemnem primeru, in sicer v primeru, če bi materialni stroški posredovanja informacij presegli 80 EUR (z vključenim DDV), omogoča (zgolj) možnost, da upravljavec od prosilca zahteva vnaprejšnji polog. Korekcija določbe na način, kot je predlagana zgoraj, je tako nujna, da bo šesti odstavek 16. člena ZVOP-2 skladen s Splošno uredbo in pravilnikom.

7. odstavek

Predlagamo brisanje sedmega odstavka 16. člena.

Obrazložitev:

Brisanje sedmega odstavka predlagamo iz razloga, ker iz Splošne uredbe ne izhaja, da strošek tehnične izvedljivosti prenosljivosti osebnih podatkov po 20. členu Splošne uredbe nosi upravljavec. Menimo, da za prevalitev navedenega stroška na gospodarski subjekt ni utemeljene podlage. Ravnanje upravjavca na podlagi zahtevka po 20. členu Splošne uredbe je v korist posameznika in se izvaja izključno na zahtevo posameznika. V kolikor bi takšno ukrepanje za upravjavca pomenilo prekomeren vložek (potreba po angažiranosti večjega števila zaposlenih; prenosljivost, ki terja obravnavo, ki je daljša ali bolj obširna od običajne ipd.) je primerno, da bi posameznik sam nosil stroške, ki bi v tem primeru upravjavcu nastali. V izogib dvomu pa seveda velja, da se ti stroški posamezniku ne bi zaračunali v primerih, ko bi bila tehnična izvedba prenosljivosti običajna in posledično za upravjavca ne bi pomenila nastanka izrednih stroškov.

3. poglavje

Varnost osebnih podatkov in ocena učinka

22. člen (varnost osebnih podatkov na področju posebnih obdelav)

1. oziroma podredno 2. odstavek

Primarni predlog korekcije – korekcija 1. odstavka:

Predlagamo korekcijo prvega odstavka, in sicer, da se dopolni, kar je podčrtano, in črta, kar je prečrtano, tako, da se spremenjen odstavek po novem glasi:

“(1) Za obdelave osebnih podatkov v javnem sektorju:

- 1. določenih v zakonih, ki urejajo področja upravnih notranjih zadev, finančne uprave, državljanstvo, Slovenske obveščevalno-varnostne agencije, obrambe, zdravstvenega varstva, obveznega zdravstvenega zavarovanja, uveljavljanja pravic iz javnih sredstev ter kazenskih in prekrškovnih evidenc, ali*
- 2. kadar se na podlagi zakonov v zbirki osebnih podatkov obdelujejo osebni podatki več kot 100.000 posameznikov, ali*
- 3. kadar upravljavec ali obdelovalec v zbirki osebnih podatkov obdeluje predvsem posebne vrste osebnih podatkov, ali*

4. kadar se v zbirki osebnih podatkov obdeluje posebne vrste osebnih podatkov več kot 10.000 posameznikov, ali
5. ~~v zasebnem sektorju,~~ kadar se v zbirki osebnih podatkov obdelujejo osebni podatki več kot 200.000 posameznikov,

veljajo posebni ukrepi iz tega člena, s katerimi se dodatno zagotavljata varnost in tajnost osebnih podatkov.”

Podredni predlog korekcije – korekcija 2. odstavka:

Podredno, če se 1. odstavek ne omeji na javni sektor, kot je predlagano zgoraj, predlagamo spremembo 2. odstavka 22. člena tako, da bi se le-ta po novem glasil:

»(2) Obdelava iz 1. do 4. točke prvega odstavka tega člena, ki jih izvajajo državni organi in organi samoupravnih lokalnih skupnosti, javne agencije in javni zavodi Obdelave iz ~~prejšnjega odstavka~~ se izvaja tako, da se sistemsko onemogoča razkritje osebnih podatkov ali obdelav nepooblaščenim osebam ali drugim subjektom, ki za njihov dostop nimajo pravne podlage in s tem stalno preprečuje škodo varnosti ter interesom Republike Slovenije.«

Obrazložitev k primarnemu predlogu korekcije:

V zvezi s primarnim predlogom spremembe, tj. brisanjem določbe, navajamo, da je določba 22. člena v neskladju s Splošno uredbo. S tem členom se uvaja nov izraz »posebne obdelave« osebnih podatkov. Splošna uredba ne pozna tega termina »posebne obdelave«, in ga ne ureja, niti ne predvideva. Iz določbe 22. člena ni jasno, kaj je namen vzpostavitve takšnih vrst obdelave.

S tem, ko se v ZVOP-2 vnašajo posebne zahteve in določbe za določene »posebne obdelave« podatkov – določbe, ki jih Splošna uredba ne pozna in ne predvideva – se za tovrstne obdelave v Sloveniji postavljajo drugačne zahteve kot v ostalih državah članicah. To je v nasprotju z enim izmed ciljev Splošne uredbe, tj. poenotenjem pravil za obdelavo osebnih podatkov v celotni EU. Splošna uredba sicer dopušča urejanje nekaterih področjih obdelave osebnih podatkov državam članicam, vendar so ta področja in pooblastila državam članicam v Splošni uredbi izrecno navedena, čemur ta člen ne sledi, kar bo podrobneje pojasnjeno v nadaljevanju.

Predlagamo popravek določbe na način, da le-ta velja le za upravljavce v javnem sektorju. Navedena namera zakonodajalca, da naj obveznosti iz tega člena veljajo le za javni sektor, izhaja tudi iz samega komentarja predloga zakona k 22. členu obrazložitve, kje je navedeno »Prav tako so občutljive obdelave osebnih podatkov v zbirkah, ki vsebujejo osebne podatke več kot 100.000 posameznikov, posebne osebne podatke več kot 10.000 posameznikov ali več kot 200.000 posameznikov, kadar se obdelujejo podatki v javnem sektorju.“. Besedilo samega člena tako določa obveznosti še širše od obrazloženega namena. S predlagano spremembo se besedilo zakona uskladi z obrazložitvijo.

Nadalje izpostavljamo, da je v komentarju k 22. členu pojasnjeno, da je s to določbo implementirano pooblastilo, ki ga daje Splošna uredba v tretjem odstavku 6. člena in četrtem odstavku 9. člena. Navedeno ne drži in pooblastilo ni implementirano pravilno. Namreč tretji odstavek 6. člena Splošne uredbe določa, da lahko države članice ohranijo ali uvedejo podrobnejše določbe, da bi prilagodile uporabo pravil te uredbe v zvezi z obdelavo osebnih podatkov za zagotovitev skladnosti s točkama c) in e) prvega odstavka 6. člena Splošne uredbe, ki pa se nanašata na obdelavo, ki je potrebna za izpolnitev zakonske obveznosti ter obdelavo, ki je potrebna za opravljanje naloge v javnem interesu ali pri izvajanju javne

oblasti, dodeljene upravljavcu. Nadalje tretji odstavek 6. člena določa, da navedena pravna podlaga lahko vključuje posebne določbe, s katerimi se prilagodi uporaba pravil iz te uredbe, med drugim: splošne pogoje, ki urejajo zakonitost obdelave podatkov s strani upravljavca; vrste podatkov, ki se obdelujejo; zadevne posameznike, na katere se nanašajo osebni podatki, subjekti, katerim se osebni podatki lahko razkrijejo in namene, za katere se lahko razkrijejo; omejitve namena; obdobja hrambe; ter dejanja obdelave in postopke obdelave, vključno z ukrepi za zagotovitev zakonite in poštene obdelave.

Iz navedenega v prejšnjem odstavku izhaja, da je prvi odstavek 22. člena predloga ZVOP-2 ter posledično nadaljnji členi, iz katerih izhajajo obveznosti na podlagi prvega odstavka 22. člena predloga ZVOP-2, v nasprotju s pooblastili, ki jih državam članicam daje Splošna uredba. V predlogu 22. člena ZVOP-2 so kot kriterij upoštevani upravljavec podatkov, neodvisno od pravne podlage za obdelavo podatkov, ter število posameznikov, katerih osebne podatke obdeluje upravljavec, neodvisno od vrst podatkov.

Določba četrtega odstavka 9. člena Splošne uredbe se nanaša na uvedbo dodatnih pogojev glede obdelave genetskih, biometričnih ali podatkov v zvezi z zdravjem.

Iz določb Splošne uredbe, iz katere izhaja sklic za dodelitev pooblastila, na izhaja pooblastilo, ki bi bilo državam članicam dano, da države članice uvedejo podrobnejše določbe za »upravljavce v zasebnem sektorju, ki obdeluje osebne podatke več kot 200.000 posameznikov«. Točka 5 prvega odstavka 22. člena ZVOP-2 je vezana na zasebni sektor in sploh ne na pravne podlage za obdelavo osebnih podatkov ali posebne vrste osebnih podatkov, kot to določa Splošna uredba (pri zasebnem sektorju velja za vse pravne podlage obdelave, pri čemer je kriterij zasebni sektor in število posameznikov, katerih osebni podatki se obdelujejo). Zakonodajalec je s tem presešel okvir pooblastila, ki ga daje Splošna uredba oziroma je dodatne obveznosti določil povsem izven okvira in pooblastil, ki jih daje Splošna uredba. Podlage za takšno ureditev v Splošni uredbi ni. V kolikor je bil namen takšne ureditve v nacionalnem predpisu, da se sistemsko onemogoča dostop do podatkov nepooblaščenih osebam, poudarjamo, da tovrstne obveznosti upravljavcev določa 25. člen Splošne uredbe – Vgrajeno in privzeto varstvo osebnih podatkov.

V nacionalnem zakonu se tako v nasprotju s Splošno uredbu uvajajo nove zahteve, ki nalagajo upravljavcem nepotrebne dodatne obveznosti in jih napram drugim upravljavcem v EU postavljajo v neenakopraven položaj. Zahteve glede varovanja osebnih podatkov, kot so predvidene v tem členu, pa veljajo enako za vse osebne podatke, ne glede na vrsto in obseg obdelave, z izjemo posebnih vrst osebnih podatkov, kot to določa Splošna uredba.

S predlaganimi dodatnimi obveznostmi se s tem in s členi, ki za tovrstne obdelave določajo dodatne obveznosti (npr. 23. člen predloga) upravljavcem v zasebnem sektorju nalagajo dodatne obveznosti in omejitve, ki veljajo posebej le za v Sloveniji registrirane upravljavce, ne pa za upravljavce registrirane v drugih državah članicah EU. Tako navedene določbe posegajo v siceršnja splošna pravila in v primerjavi z upravljavci v drugih državah članicah EU upravljavcem iz zasebnega sektorja v Sloveniji dodatno omejujejo oziroma posegajo v svobodno gospodarsko pobudo.

Nenazadnje niti ni jasno, zakaj je v drugi točki prvega odstavka število posameznikov, ki je mejnik te vrste obdelave (100.000), nižji od mejnika v peti točki tega odstavka (200.000). V kolikor se obdelava izvaja že na podlagi zakona, kot to izhaja iz druge točke prvega odstavka, bi bilo smiselno, da je mejnik določen pri veliko višji številki posameznikov, glede

na mejnik, ki je določen v peti točki tega odstavka. Vidik varnosti obdelave osebnih podatkov posameznikov je namreč že upoštevan pri samem sprejemu zakona, ki je podlaga obdelave (posledično je izdelana tudi ocena učinka že v fazi samega sprejema zakona).

Obrazložitev h podrednemu predlogu korekcije:

Namen Splošne uredbe, kot določa v 1. členu, je določitev pravil o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in pravila o prostem pretoku osebnih podatkov. Splošna uredba varuje temeljne pravice in svoboščine posameznikov ter zlasti njihovo pravico do varstva osebnih podatkov. Skladno z določbo 1. člena Splošne uredbe je nelogična in neskladna določba v drugem odstavku 22. člena, ki določa: »(2) Obdelave iz prejšnjega odstavka se izvajajo tako, da se sistemsko onemogoča razkritje osebnih podatkov ali obdelav nepooblaščenim osebam ali drugim subjektom, ki za njihov dostop nimajo pravne podlage in s tem stalno preprečuje škodo varnosti ter interesom Republike Slovenije.« Namen Splošne uredbe je varovanje temeljnih pravic in svoboščin posameznikov in nikakor ne varnosti in interesov nacionalnih držav. Presojanje in določanje ukrepov za preprečevanje škode varnosti in interesom Republike Slovenije je naloga države ter to ne sodi v pristojnost zasebnega sektorja.

Splošna uredba že določa obveznosti upravljavcev in obdelovalcev pri varovanju podatkov in oblikovanju ukrepov za varovanje podatkov. Pri tem morajo upravljavci in obdelovalci upoštevati tako zahteve po uporabi načel privzetega in vgrajenega varstva osebnih podatkov, kot tudi oblikovati ukrepe za varovanje osebnih podatkov ob upoštevanju tveganj, ki jih obdelava podatkov prinaša. Zahteve glede varovanja osebnih podatkov, ki izhajajo iz Splošne uredbe, veljajo za vse upravljavce in obdelovalce, ki delujejo v EU ter so za vse enake. Posebne, specifične zahteve, ki ne izhajajo iz Splošne uredbe, kot je predlagana zahteva za »sistemsko onemogoča razkritje osebnih podatkov«, ki veljajo specifično samo za upravljavce iz zasebnega sektorja v Republiki Slovenije, gospodarstvo tako postavlja v neenakopraven položaj s subjekti iz ostalih držav članic EU in posledično onemogočajo prost pretok podatkov v Uniji. To ima negativen vpliv na konkurenčnost gospodarstva, omejevanje možnih rešitev pri uporabi sredstev za obdelavo osebnih podatkov z dodatnimi zahtevami, ki so specifične samo v Sloveniji, je povezana z dodatnimi stroški in investicijami. Negativno lahko vpliva npr. na uporabo storitev v oblaku, kjer je lahko neka storitev na podlagi Splošne uredbe ustrezna v EU (ostalih državah članicah), ne pa v Sloveniji. Splošna uredba že vključuje zahteve glede varstva osebnih podatkov, zato menimo, da je predlagana dodatna ureditev nesorazmerna in neupravičena ter tako tudi neutemeljen poseg v svobodno gospodarsko pobudo.

23. člen (ocena učinka glede obdelav osebnih podatkov)

2. in 3. odstavek

Primarni predlog korekcije:

Primarno predlagamo brisanje 2. in 3. odstavka 23. člena ZVOP-2, ker je ta vsebina natančno določena v 35. in 36. členu Splošne uredbe in ni potrebe za dodatno urejanje v nacionalnem zakonu.

Podredni predlog korekcije – korekcija 2. odstavka:

Podredno predlagamo dopolnitev 2. odstavka 23. člena ZVOP-2 in sicer se člen dopolni z besedilom, ki je podčrtano, tako, da se glasi: »*Ocena učinka glede varstva osebnih podatkov in predhodno posvetovanje z nadzornim organom, ki jih izvajajo osebe javnega sektorja, se izvajata tudi pred obdelavo...*«

Obrazložitev:

Obrazložitev k 23. členu predloga ZVOP-2 se smiselno nanaša na komentar k 22. členu predloga ZVOP-2.

Predlog 2. in 3. odstavka 23. člena je v izrecnem nasprotju z določbo 35. in 36. člena Splošne uredbe, ki določa pogoje in način izvedbe ocene učinka v zvezi z varstvom osebnih podatkov. Določba 35. člena Splošne uredbe jasno določa, v katerih primerih je potrebna izdelava ocene učinka v zvezi z varstvom osebnih podatkov, obveznost nadzornemu organu, da določi in objavi seznam vrst obdelave osebnih podatkov, za katere velja zahteva po oceni učinka v zvezi z varstvom osebnih podatkov ter nadalje tudi možnost, da nadzorni organ določi in objavi seznam vrst obdelave osebnih podatkov, za katere ne velja zahteva po oceni učinka v zvezi z varstvom osebnih podatkov. Določba 36. člena Splošne uredbe nadalje tudi določa, v katerih primerih je potrebno posvetovanje z nadzornim organom, glede ocene učinka v zvezi z varstvom osebnih podatkov. Iz navedenega jasno izhaja, da izdelava ocene učinka in predhodni posvet z nadzornim organom ni potrebno izvesti v primeru kar vsake dejavnosti obdelave podatkov (kar skuša uvesti predlog ZVOP-2). Prav tako določbi 35. člena in 36. člena Splošne uredbe državam članicam ne dopuščata drugačne ureditve oziroma uvajanja novih obveznosti, kot jo določa Splošna uredba.

Drugi in tretji odstavek 23. člena (v nasprotju z določbo Splošne uredbe) določata, da je ocena učinka v zvezi z varstvom podatkov ter posvetovanje z nadzornim organom nujna vedno, kadar so izpolnjeni pogoji iz 1. odstavka 22. člena ZVOP-2 (kjer so ti pogoji taksativno navedeni za javni in za zasebni sektor). S tem se določajo povsem drugačni kriteriji za izdelavo ocene učinka v zvezi varstvom podatkov ter posvetovanje z nadzornim organom (tj. namesto kriterijev določenih v Splošni uredbi, se določajo drugi dodatni kriteriji, konkretno v zasebnem sektorju kriterij števila posameznikov, katerih osebnih podatki se obdelujejo, neodvisno od vrste, količine, obsega, namena ali načina obdelave osebnih podatkov). S tem se neupravičeno širi določba Splošne uredbe izven njenih meja urejanja oziroma v izrecnem nasprotju s Splošno uredbi. Neupravičena in nesmotrna je zahteva zakonodajalca, da bodo upravljavci v vsakem primeru, kadar bodo izpolnjeni pogoji iz 1. odstavka 22. člena ZVOP-2, izdelali oceno učinka v zvezi z varstvom osebnih podatkov in v zvezi s tem izvedli tudi posvet z nadzornim organom. To bi v praksi pomenilo, da bi upravljalec moral izvesti oceno učinka v zvezi z varstvom podatkov in izvesti posvet z nadzornim organom tako v primeru vpeljave novega sistema, preko katerega bi izvajal sistematično spremljanje posameznikov, z uporabno avtomatiziranega načina odločanja (kjer je ocena učinka potrebna že glede na zahteve Splošne uredbe), kot tudi v primeru kadar bi želel upravljalec pošiljati generični novičnik na elektronske naslove večjega števila svojih uporabnikov (kjer pa gre tipično za obdelavo kjer po Splošni uredbi ocena učinka ni obvezna).

Dalje ugotavljamo, da je **določba 2. odstavka hkrati kontradiktorna določbi 1. odstavka 23. člena ZVOP-2**, ki sicer določa, da se ocena učinka in predhodno posvetovanje z

nadzornim organom izvaja skladno z določbo 35. in 36. člena Splošne uredbe.

Skladno z določbo 1. odstavka 35. člena Splošne uredbe, je potrebno izdelati oceno učinka v zvezi z varstvom podatkov, **kadar bi ta povzročila veliko tveganje za pravice in svoboščine posameznikov.** Tudi na tem mestu ugotavljamo, da je predlagatelj zakona presegel namen Splošne uredbe, ki se nanaša na varstvo pravic in svoboščin **posameznika.**

Predlagatelj zakona torej v 2. odstavku 23. člena ZVOP-2 skuša uvesti povsem novo obveznost, s tem, ko določa, da je pri izdelavi ocene učinka v zvezi z varstvom podatkov potrebno upoštevati možne škodljive posledice za varnost države, vključno z njenimi političnimi ali gospodarskimi koristmi, če bi bili obdelovani podatki razkriti nepooblaščenim osebam ali subjektom. Namen izdelave ocene učinka se skladno s Splošno uredbo nanaša na posameznike in nikakor ne na varnost države ali njene interese. Podredno ugotavljamo, da zasebni subjekt ni sposoben opredeliti, kaj so škodljive posledice, niti kaj je varnost države, ali kaj so politične ali gospodarske koristi države, ter katerim tretjim subjektom podatki ne bi smeli biti razkriti. Če bi morda takšno določilo še imelo smisel pri ocenah, ki bi jih izvedli organi javnega sektorja, pri zasebnih to prinaša takšno pravno negotovost, s katero se zasebni sektor izpostavlja toliko nepredvidenim tveganjem, da je že z vidika ustavno zavarovane svobodne gospodarske pobude jasno, da takšna ureditev ni primerna za urejanje v ZVOP-2.

Splošna uredba natanko določa v katerih primerih je izdelava ocene učinka v zvezi z varstvom podatkov potrebna in Informacijski pooblaščenec je v zvezi s tem že izdal Smernice.

Predlog 2. in 3. odstavka 23. člena ZVOP-2 je primarno v nasprotju s 35. in 36. členom Splošne uredbe, saj določa povsem nove kriterije za izdelavo ocene učinka v zvezi z varstvom podatkov ter dodaja nove pogoje, ki jih je pri izdelavi ocene učinka potrebno upoštevati (škodljive posledice za varnost države, njene politične in gospodarske koristi, razkrivanje tretjim). Predlog 2. in 3. odstavka 23. člena je tudi pravno nedorečen, kot smo navedli v zgornji obrazložitvi, saj posamični pojmi, ki tvorijo tako resno tveganje, sploh niso nikjer preverljivi, niti niso objektivno določeni, kar pa bi pri takšnem posegu v ustavno zavarovano svobodno gospodarsko pobudo bilo treba predvideti vnaprej.

Nenazadnje ta predlog prinaša velike in nesorazmerna dodatne obveznosti na strani upravljavcev, iz predloga zakona pa ni razvidno, kakšne bi bile koristi teh dodatnih zahtev za posameznike, varovanju pravic in svoboščin katerih je izdelava učinka v zvezi z varstvom podatkov pravzaprav namenjena.

V kolikor bi zakonodajalec vztrajal pri tej določbi 23. člena predloga ZVOP-2 predlagamo, da se 2. odstavek 23. člena predloga ZVOP-2 dopolni na način, da ta velja samo za osebe javnega sektorja.

5. poglavje Posebne določbe

39. člen (posredovanje podatkov, ki ga izvajajo osebe zasebnega sektorja)

2. odstavek

Predlagamo, da se drugi odstavek 39. člena spremeni tako, da se glasi:

»(2) Osebe zasebnega sektorja posredujejo osebne podatke osebam javnega sektorja ob povrnitvi dejanskih stroškov.«

Obrazložitev:

Večjo odgovornost uradnih organov pri zahtevah za posredovanje osebnih podatkov t.j., da le ti posredovanje zahtevajo le takrat, ko podatke res potrebujejo, se lahko doseže tudi s tem, da takšno posredovanje podatkov ni brezplačno. Uradni organ bo, kot dober gospodar, tako zahteval posredovanje osebnih podatkov le v primerih, ko jih potrebuje za izvedbo določenega postopka in lahko upraviči stroške, ki jih posredovane podatkov povzroči. Pri tem poudarjamo, da se predlog dopolnitve nanaša na povrnitev zgolj dejanskih stroškov posredovanja podatkov.

40. člen (postopek posredovanja osebnih podatkov)

2. odstavek

Predlagamo, da se rok za posredovanje podatkov v 2. odstavku uskladi z rokom za posredovanje podatkov posameznikom iz Splošne uredbe, ter se iz 15 dni podaljša na 30 dni.

Obrazložitev:

Ugotavljamo, da predlog o podaljšanju roka za posredovanje osebnih podatkov, ki smo ga podali v okviru pripomb na predlog ZVOP-2 iz aprila 2021, ni bil ustrezno upoštevan. Možnost podaljšanja roka še ne pomeni, da bo podaljšanje vlagatelj zahteve odobril. Zaradi poenostavitve in enotnega vodenja postopkov in zahtev pozivamo na ponovni razmislek glede navedenega in korekcijo določbe, kot to izhaja iz zgornjega predloga.

42. člen (rok hrambe osebnih podatkov, določitev roka in vezanost na rok)

3. odstavek:

Predlagamo dopolnitev, kot je podčrtano, tako da se nova določba glasi:

»Po izpolnitvi namena obdelave se osebni podatki izbrišejo, uničijo, anonimizirajo oziroma se izvede drug postopek, ki ne omogoča identifikacije posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, če zakon za posamezne vrste osebnih podatkov ne določa drugače, zlasti omejevanje dostopa do njih, njihovo blokiranje ali njihovo arhiviranje.«

Obrazložitev:

Ugotavljamo, da je besedilo tega odstavka skoraj identično določbi sedanjega 21. člena ZVOP-1, s tem da je brisana le beseda »blokiranje«. Splošna uredba nikjer ne določa katerih postopkov se mora poslužiti upravljavec, da se šteje, da osebnih podatkov več ne hrani.

Točka (e) prvega odstavka 5. člena Splošne uredbe o varstvu podatkov namreč določa le: »osebni podatki so hranjeni v obliki, ki dopušča identifikacijo posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, le toliko časa, kolikor je potrebno za namene, za katere se obdelujejo...«. Citirana dikcija sicer ustreza določbi prvega odstavka 42. člena predloga ZVOP-2. Menimo, da je taksativno navajanje načinov, ki se jih mora poslužiti upravljavec, da zadosti določbi, ki opredeljuje način prenehanja hrambe, preveč restriktiven ukrep, ki oži maneverski prostor, kot je določen s Splošno uredbo. Po poteku obdobja pravno-dopustne hrambe se je namreč možno poslužiti raznovrstnih postopkov, ki omogočajo, da so osebni podatki hranjeni v obliki, ki identifikacije posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, ne omogočajo. Gre za primere, ko so s strani upravljavca osebni podatki psevdonimizirani, vendar je enolični identifikator izbrisan (in ne le shranjen ločeno), posledično pa z nobeno aktivnostjo (bodisi upravljavca, obdelovalca ali drugega uporabnika) ni mogoče povratno ugotoviti, na katerega posameznika se takšni psevdonimizirani podatki nanašajo (psevdonimizirani podatki dejansko postanejo anonimizirani, čeprav se anonimizacija ni izvedla s spremembo več enoličnih identifikatorjev, kot to praviloma velja za način izvedbe anonimizacije). Predlagamo torej, da se načini, ki se jih je zavezan poslužiti upravljavec po poteku roka hrambe napišejo na način, da bo upravljavec glede na vsak konkreten primer presodil, kakšno obliko t.i. »nehrambe« osebni podatkov bo izbral. Nenazadnje je že s predhodno citirano določbo drugega odstavka 5. člena Splošne uredbe na samem upravljavcu odgovornost za skladnost obdelave s predpisi ter dokazno breme v zvezi s tem.

II. DEL

PODROČNE UREDITVE OBDELAVE OSEBNIH PODATKOV

1. poglavje

Posebna pravila glede obdelave osebnih podatkov za znanstvenoraziskovalne, zgodovinskoraziskovalne, statistične in arhivske namene

68. člen (pogoji obdelave osebnih podatkov v raziskovalne namene)

Primarni predlog korekcije – korekcija cele določbe:

Primarno predlagamo, da se določba korigira, in sicer tako, da se spremenjena določba po novem glasi:

(1) Raziskovalne organizacije ter raziskovalci, ki so pri raziskovanju vezani na etična načela in metodologijo iz prvega odstavka prejšnjega člena (v nadaljevanju tega člena: izvajalci raziskave), lahko za namene iz prvega odstavka prejšnjega člena od upravljavca (v nadaljevanju tega člena: posredovalec) pridobijo osebne podatke, vključno s posebnimi vrstami osebnih podatkov, če:

- tako obdelavo dovoljuje drug zakon ali
- če s tem soglašajo posredovalec podatkov in za to obstaja ustrezna pravna podlaga ali
- če je posameznik, na katerega se osebni podatki nanašajo, izvajalcu raziskave, ki podatke potrebuje, za pridobitev podatkov od posredovalca podal predhodno pisno privolitev, in v kolikor so izpolnjeni pogoji iz drugega, tretjega, šestega, osmega, desetega in dvanajstega odstavka tega člena. S pridobitvijo osebnih podatkov izvajalci raziskave postanejo upravljavci teh podatkov.

(2) Izvajalci raziskave, ki želijo za namene iz prvega odstavka prejšnjega člena od posredovalca pridobiti osebne podatke, morajo predhodno od nadzornega organa pridobiti odobritev za pridobitev osebnih podatkov od posredovalca. V ta namen izvajalci raziskave predložijo nadzornemu organu vlogo za odobritev pridobitve osebnih podatkov za raziskovalni namen, v katerem navedejo želenega posredovalca osebnih podatkov, vlogi pa priložijo tudi opis raziskave. Opis raziskave vključuje:

- 1. podlago za pridobitev podatkov od posredovalca,*
- 2. naslov raziskave ter navedbo nosilcev raziskave (za fizične osebe osebno ime, naziv in prebivališče, za pravno osebo pa firma, matična številka in sedež);*
- 3. podatke o neposrednih izvajalcih raziskave (osebno ime, naziv, prebivališče, razmerje do nosilca raziskave in morebitna šifra raziskovalca);*
- 4. namene oziroma cilje raziskave;*
- 5. predvidena sredstva in dejanja obdelave osebnih podatkov, vključno z navedbo etičnih načel in metodologije iz prejšnjega člena in ukrepi za varnost osebnih podatkov;*
- 6. vrste osebnih podatkov, ki bi jih želeli pridobiti od posredovalca, ter kategorije posameznikov, na katere se nanašajo ti podatki;*
- 7. obliko, v kateri želijo prejeti osebne podatke (izvirni osebni podatki, psevdonimizirani osebni podatki, osebni podatki v obliki, ki ne zahteva identifikacije, anonimizirani podatki) ter navedbo razloga za določeno obliko podatkov;*
- 8. način objave ali drugačne dostopnosti raziskave,*
- 9. razloge za morebitna odstopanja od pravic iz 15. do 21. člena Splošne uredbe.*

(3) Opisu raziskave iz prejšnjega odstavka se pod pogoji iz prvega odstavka 35. člena Splošne uredbe priloži oceno učinkov v zvezi z varstvom osebnih podatkov, pod pogoji iz 36.

člena Splošne uredbe.

(4) Nadzorni organ posredovanje osebnih podatkov odobri z odločbo, iz katere izhaja:

- podlaga za posredovanje,
- navedba posredovalca,
- opredelitev nadzornega organa do vseh ostalih okoliščin, ki izhajajo iz 2. do 9. točke opisa raziskave iz predhodnega odstavka.

Nadzorni organ v odločbi navede odstopanja od pravic iz 15. do 21. člena Splošne uredbe, če presodi, da bi katera od teh pravic lahko onemogočila ali resno ovirala doseganje raziskovalnih ali posebnih namenov in v kolikor so takšna odstopanja nujna za uresničitev teh namenov.

(5) Nadzorni organ zavrne vlogo za odobritev posredovanja osebnih podatkov z odločbo:

1. če niso izpolnjeni pogoji iz drugega in tretjega odstavka tega člena,
2. če oceni, da zahtevani osebni podatki niso primerni za izvedbo raziskave,
3. če oceni, da nameni oziroma cilji raziskave ne upravičujejo posega v pravice posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki,
4. če oceni, da ukrepi za varnost osebnih podatkov niso ustrezni ali
5. če gre za tajne podatke v skladu z zakonom o tajnih podatkih.

(6) V primeru, da je bila vloga za odobritev posredovanja osebnih podatkov s strani nadzornega organa odobrena, izvajalec raziskave pri posredovalcu, ki izhaja iz odločbe, poda zahtevo za posredovanje osebnih podatkov. Zahtevi se priloži opis raziskave iz drugega odstavka tega člena ter odločbo nadzornega organa iz četrtega odstavka tega člena.

(7) V primeru izdane odločbe iz četrtega odstavka, iz katere izhaja, da je podlaga za posredovanje osebnih podatkov predhodna privolitev posameznika, lahko posredovalec zahtevo za posredovanje osebnih podatkov zavrne, če bi bilo posredovanje osebnih podatkov s strani posredovalca nemogoče ali bi vključevalo nesorazmeren napor.

(8) Izvajalec raziskave, ki pridobi osebne podatke za namene iz prvega odstavka prejšnjega člena od posredovalca, obvesti javnost o vseh informacijah, ki jih določa 14. člen Splošne uredbe z objavo na svojih spletnih straneh. Objava obsega tudi navedbo naslova raziskave, namene oziroma cilje raziskave ter kategorije posameznikov, katerih osebni podatki so bili posredovani.

(9) Izvajalec raziskave pridobljene osebne podatke od posredovalca ob zaključku raziskave uniči ali nepovratno anonimizira, če zakon ne določa drugače, če posameznik ni privolil v nadaljnjo hrambo osebnih podatkov ali če nadaljnja hramba ni pomembna za izvršitev namena raziskave.

(10) Rezultati raziskave se objavijo v anonimizirani obliki. Rezultati raziskave se lahko objavijo tudi v psevdonimizirani obliki, če objava podatkov v anonimizirani obliki iz tehničnih razlogov ali zaradi zasledovanja ciljev raziskave ni mogoča. Rezultati raziskave lahko vsebujejo tudi osebne podatke, če ta ali drug zakon to določa ali če je posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, za objavo osebnih podatkov podal pisno privolitev ali če je za takšno objavo v času po smrti posameznika podana pisna privolitev oseb v izključujočem vrstnem redu iz prve povedi petega odstavka **Error! Reference source not found.** člena tega zakona. Osebnih podatkov iz raziskave se ne sme objaviti, če je to v nasprotju z interesom varovanja tajnosti ali zaupnosti uradnih postopkov, ali če ti postopki še niso zaključeni.

(11) Posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, ima v razmerju do izvajalca raziskave, ki pridobi osebne podatke za namene iz prvega odstavka prejšnjega člena, vse pravice, ki jih posamezniku daje Splošna uredba v 15. do 21. členu, upošteva odstopanja

od teh pravic, ki izhajajo iz odločbe nadzornega organa o odobritvi posredovanja.

(12) Posredovalci, ki so subjekti javnega sektorja, za namene raziskovanja po tem poglavju, izvajalcu raziskave osebne podatke posredujejo brezplačno. Ne glede na druge določbe tega zakona je posredovaje osebnih podatkov za namen raziskovanja s strani posredovalcev, ki so subjekti zasebnega sektorja, plačljivo, in sicer se v teh primerih o stroških posredovanja posredovalec in izvajalec raziskave vsakokratno predhodno dogovorita.«

Podredni predlog korekcije – korekcija 4. odstavka:

Podredno predlagamo, da se besedilo 4. odstavka spremeni, tako da se glasi:

»(4) Upravljavec zavrne posredovanje osebnih podatkov:

1. če ne soglaša s posredovanjem podatkov in drug zakon ne določa drugače,
2. če niso izpolnjeni pogoji iz drugega in tretjega odstavka tega člena,
3. če oceni, da zahtevani osebni podatki niso primerni za izvedbo raziskave,
4. če oceni, da nameni oziroma cilji raziskave ne upravičujejo posega v pravice posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki,
5. če oceni, da ukrepi za varnost osebnih podatkov niso ustrezni ali
6. če gre za tajne podatke v skladu z zakonom o tajnih podatkih.«

Obrazložitev k primarnemu predlogu korekcije:

Primarno predlagamo, da se kot podlago za posredovanje osebnih podatkov določi le zakon, privolitev posameznika, čigar osebni podatki bodo obdelovani za raziskovalni namen oziroma druga ustrezna pravna podlaga v kolikor posredovalec podatkov (ki je običajno tudi upravljavec le teh) soglaša z obdelavo podatkov v znanstveno-raziskovalne namene. Na tem mestu poudarjamo, da je potrebno, da soglasje posameznikov za pridobitev osebnih podatkov od posredovalca za naveden namen pridobi sam izvajalec raziskave. Breme pridobivanja privolitve se ne sme prevaliti na posredovalca oziroma upravljavca. V nasprotnem to pomeni, da bi bil ta za namen zbiranja soglasij primoran postati obdelovalec izvajalca raziskave ter zbirati soglasja za njegov namen, skladno z njegovimi navodili. S tem bi lahko izvajalci raziskave neposredno in nesorazmerno posegli v dejavnost upravljavca ter s tem obremenili njegove delovne procese in delovna sredstva.

Obstoječi predlog določbe aktualnega predloga ZVOP-2 v prvi točki prvega odstavka 68. člena predvideva možnost obdelave osebnih podatkov za raziskovalni namen, če posameznik ni prepovedal obdelave svojih osebnih podatkov za namen raziskovanja ali ni prepovedal obdelave svojih osebnih podatkov na določenem raziskovalnem področju, ki vključuje tudi namene raziskave. Predlagamo črtanje navedene možnosti. Splošna uredba namreč ne pozna domnevanega soglasja (opt-out princip) kot podlage za obdelavo osebnih podatkov. Iz obstoječe določbe je razumeti, da je evidentiranje podanih opt-out soglasij posameznikov naloga samega potencialnega posredovalca osebnih podatkov. Navedenemu nasprotujemo, saj evidentiranje podanih opt-out soglasij pomeni za posredovalce dodatno obremenitev. Za namen beleženja takšnih soglasij bi namreč morali posredovalci prilagoditi svoje interne sisteme. Potrebna bi bila torej nadgradnja obstoječih informacijskih rešitev na način, da bi se predvidela dodatna rubrika beleženja soglasij. Nadgradnja za podporo beleženja soglasij bi bila potrebna za zbiranje soglasij za vsako posamezno raziskavo, pri čimer niti ni vnaprej znano ali in koliko soglasij bi upravljavec za posamezno raziskavo sploh uspel pridobiti. Prilagoditve informacijskih rešitev tako pomenijo nesorazmerno breme za upravljavce. Poudarjamo tudi, da bodo v primeru, če se določba prvega odstavka tega člena ne bo spremenila, posredovalci naslovniki pritožb in ugovorov posameznikov, ki (ni)so podali opt-out soglasja. Vse navedeno v tem odstavku bo torej rezultiralo v dodatni obremenitvi ali

celo nujni reorganizaciji obstoječih kadrovskih virov posredovalca, lahko pa bo celo vodilo v potrebo po angažiranju dodatnega kadra (zaposleni bi morali zbirati opt-out soglasja za raziskovalni namen za upravljavca, reševati bi morali pritožbe, vezane na navedeno). Ni odveč poudariti, da dodaten tehnološki razvoj informacijskih rešitev ter nova obremenitev obstoječega kadra ali angažiranje dodatnega kadra za posredovalca pomeni neugodno stroškovno posledico.

Podatki, ki bodo posredovani izvajalcu raziskave se bodo obdelovali za namen raziskave, torej za namen, ki ga zasleduje izvajalec raziskave. Posledično izvajalec raziskave s pridobitvijo osebnih podatkov in nadaljnjo obdelavo za raziskovalni namen postane upravljavec posredovanih osebnih podatkov.

Skladno z recitalom 162 Splošne uredbe, ki se sicer nanaša na raziskave s statističnim namenom, je določeno, da bi bilo treba s pravom Unije in pravom držav članic v mejah Splošne uredbe določiti statistično vsebino, nadzor dostopa, natančnejšo ureditev obdelave osebnih podatkov v statistične namene ter ustrezne ukrepe za varstvo pravic in svoboščin posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, in zagotovitev statistične zaupnosti. Menimo, da je določitev vseh elementov iz predhodne povedi potrebno zagotoviti pri vseh vrstah raziskav. Z namenom zagotovitve nadzora dostopa do osebnih podatkov, je podan naš primarni predlog preoblikovanja prvotnega besedila določbe 68. člena predloga ZVOP-2 na način, da nadzor dostopa opravi sam nadzorni organ. Le slednji je namreč pristojen in strokovno ustrezno usposobljen za izvedbo presoje ali bi posredovanje osebnih podatkov izpolnjevalo vse zahteve iz Splošne uredbe ter pogojev in okoliščin, ki izhajajo iz drugega, tretjega in petega odstavka našega primarnega predloga korekcije 68. člena ZVOP-2. Ni primerno, da se breme presoje nalaga na posredovalce osebnih podatkov. Izvedba presoje utemeljenosti posredovanja osebnih podatkov bi za potencialne posredovalce predstavljala obveznost, ki bi rezultirala v dodatnem naporu obstoječega, s področja varstva osebnih podatkov strokovno usposobljenega kadra oziroma zaposlovanje ali angažiranje dodatnega kadra te vrste, s tem pa bi potencialnim posredovalcem nastali dodatni stroški poslovanja, ki ne bi bili povrnjeni.

V kolikor bi bila podlaga za posredovanje privolitve posameznika je primerno in utemeljeno, da se posredovalcu omogoči, da zahtevo za posredovanje osebnih podatkov zavrne, in sicer iz razloga, če bi bilo posredovanje osebnih podatkov s strani posredovalca nemogoče ali bi vključevalo nesorazmeren napor.

Izvajalec raziskave je skladno s Splošno uredbo zavezan, da sam zagotovi informacije, ki jih določa 14. člen Splošne uredbe. Objava naj obsega tudi navedbo naslova raziskave, namene oziroma cilje raziskave ter kategorije posameznikov, katerih osebni podatki, so bili posredovani. Nalaganje navedene obveznosti samemu posredovalcu je v nasprotju s Splošno uredbo.

Skladno s Splošno uredbo je izvajalec raziskave zavezan posamezniku zagotoviti vse pravice, ki mu jih daje Splošna uredba v 15. do 21. členu. Odstopanja bi bila možna le, če bi to izhajalo iz odločbe nadzornega organa.

Predlagamo, da se obstoječo določbo 68. člena predloga ZVOP-2 popravi tudi na način, da posredovalci, ki so subjekti zasebnega sektorja, posredovanje opravijo proti plačilu. Primerno je, da se o višini plačila izvajalec raziskave in posredovalec dogovorita predhodno, in sicer v

vsakem posamičnem primeru. Obseg podatkov, ki jih bodo izvajalci raziskave potrebovali za izvedbo raziskave, bo namreč variiral. Realizacija zahteve za posredovanje osebnih podatkov, ki bi terjala posredovanje velikega obsega osebnih podatkov, bo za posredovalca nedvomno predstavljala časovno in kadrovsko ter s tem stroškovno obremenitev. V primeru, da posredovalec tako nastalih stroškov (vsaj delno) ne bi dobil povrnjenih, bi to zagotovo vplivalo na uspešnost njegovega poslovanja. Hipotetično je možen tudi skrajni primer, ki bi se zgodil, če bi posredovalec prejel takšno število zahtev za posredovanje osebnih podatkov, da bi moral angažirati ves ali večino svojega razpoložljivega kadra. Izvedba nalog posredovanja podatkov izvajalcu raziskave bi tako lahko ogrozila opravljanje njegove registrirane dejavnosti, s tem pa bi bil ogrožen obstoj posredovalca kot akterja na gospodarskem trgu.

Obrazložitev k podrednemu predlogu korekcije:

Splošna uredba sicer določa posebna pravila in izjeme za obdelavo podatkov v raziskovalne namene, vendar pa ne določa obveznosti upravljavca, da mora podatke zagotoviti. V kolikor se upravljavec za to odloči, je potrebno oziroma se lahko pri nadaljnji obdelavi upoštevajo posebne določbe in izjeme iz Splošne uredbe. Zakoni lahko v določenih primerih upravljavcem naložijo obveznost posredovanja podatkov – za različne namene in če je tak namen obdelava v raziskovalne namene se tudi pri tem lahko uporabijo posebne določbe Splošne uredbe. Če se bo zakonodajalec odločil za taksativno naštevanje razlogov iz katerih lahko ali mora upravljavec zahtevo izvajalca raziskave za posredovanje podatkov zavrniti, potem mora zaradi skladnosti s Splošno uredbo in ustrezne pravne varnosti upravljavcev podatkov tak seznam vsekakor vsebovati tudi diskrecijsko pravico upravljavca, da posredovanje podatkov zavrne. Če ta možnost pri navajanju taksativnih razlogov ni vključena, je tako možna razlaga, da te možnosti upravljavec sploh nima, kar pa je v nasprotju z določbami Splošne uredbe.

V kolikor predlagatelj zakona ne bi sledil našemu primarnemu predlogu korekcij 68. člena predloga ZVOP-2, predlagamo, da se predvidi možnost, da lahko subjekt, ki prejme zahtevo za posredovanje osebnih podatkov za raziskovalni namen, slednjo zavrne, razen v kolikor iz drugega zakona ne izhaja drugače. Nalaganje dodatnega bremena po posredovanju osebnih podatkov posredovalcem predstavlja velik kadrovski, časovni in finančni angažma. Kot smo že omenili v našem primarnem predlogu korekcij, dodatno breme predstavlja zahteva zakona, da subjekt, ki prejme zahtevo za posredovanje osebnih podatkov za raziskovalni namen, sam presodi, ali so izpolnjeni pogoji za posredovanje oziroma poda oceno o okoliščinah posredovanja podatkov, kot vse to izhaja iz četrtega odstavka 68. člena predloga ZVOP-2. Za presojo okoliščin iz četrtega odstavka obstoječega predloga določbe 68. člena bi subjekt, ki prejme zahtevo za posredovanje, potreboval ustrezno usposobljen kader. Potrebno je upoštevati dejstvo, da delodajalci praviloma zaposlujejo le toliko kadra določene strokovne usposobljenosti, kot je to potrebno za izvajanje njihove registrirane dejavnosti. Zaradi zahteve po presoji okoliščin, ki jo predlog zakona dodatno nalaga samemu posredovalcu v četrtem odstavku, bi bil marsikateri subjekt, ki bi prejel zahtevo za posredovanje podatkov za raziskovalni namen, primoran zaposliti dodaten kader. V obzir je potrebno vzeti tudi dejstvo, da bo subjekt, ki prejme zahtevo za posredovanje osebnih podatkov, zaradi aktualnega četrtega odstavka, zelo verjetno v veliko primerih naslovnik pritožb in ugovorov, ki bodo podani s strani samih vlagateljev zahteve za posredovanje osebnih podatkov (tj. izvajalcev raziskave), v kolikor bo zahtevo za posredovanje zavrnil. Ni utemeljeno pričakovanje, da bi gospodarski subjekt, zaradi izvajanja naloge, ki je

postranskega pomena (glede na registrirano dejavnost posredovalca), in se opravlja v imenu in za račun drugega upravljavca, v vsakem primeru pristal na posredovanje osebnih podatkov, in sicer tudi v primerih, ko bi to od njega zahtevalo nesorazmerne stroške oziroma napor ali celo ogrožitev njegovega poslovanja.

69. člen (kontaktiranje posameznikov)

Primarni predlog korekcije:

Primarno predlagamo, da se navedena določba briše.

Podredni predlog korekcije – 3. odstavek:

Podredno predlagamo, da se tretji odstavek dopolni s povedjo: »Upravljavec lahko zavrne obdelavo iz prvega in drugega odstavka tega člena, če s predlagano obdelavo ne soglaša«

Obrazložitev k primarnemu predlogu korekcije:

V primeru, da bo predlagatelj zakona sledil primarnemu predlogu korekcije 68. člena predloga ZVOP-2, ki smo jo predhodno podali, določba ni več potrebna. Dolžnost pridobivanja soglasij je v tem primeru naložena izvajalcu raziskave, saj je slednji upravljavec osebnih podatkov. Nalaganje tega bremena (čeprav proti plačilu stroškov) bi predstavljalo nesorazmerno breme za subjekte, ki bi kot posredovalci osebnih podatkov morali pridobivati še soglasja posameznikov za obdelavo njihovih podatkov ali zaradi pridobitve dodatnih podatkov ali pojasnil za namene raziskovanja. S takšno določbo bi bil upravljavec prisiljen postati obdelovalec izvajalca raziskave za namen zbiranja soglasij, ker je nesmotrna ureditev v odnosu do upravljavca.

Obrazložitev k podrednemu predlogu korekcije:

V drugem odstavku je določeno, da lahko upravljavec na podlagi zbirk, s katerimi zakonito razpolaga v okviru zakonitega opravljanja dejavnosti, proti plačilu stroškov obdelave osebnih podatkov, kontaktira posameznike z namenom pridobivanja privolitve za potrebe drugega uporabnika. Takšna zahteva bi lahko v določenih primerih pomenila veliko in nesorazmerno obremenitev delovnih procesov posredovalca (reorganizacija dela, nove zaposlitve ipd.). Zaradi navedenega podredno predlagamo, da se doda predlagana poved v tretji odstavek 69. člena, tj. da se posredovalcu podeli možnost, da če s takšno obdelavo ne soglaša, takšno zahtevo lahko zavrne.

3. poglavje

Videonadzor

75. člen (splošne določbe o videonadzoru in varstvu osebnih podatkov)

7. odstavek

Predlagamo, da se besedilo 7. odstavka dopolni kot je podčrtano, tako da se glasi:

»(7) Če ni z zakonom drugače določeno, zbirka posnetkov videonadzornega sistema vsebuje posnetek posameznika (slika), podatek o lokaciji, datum in čas posnetka lahko pa tudi zvok.«

Obrazložitev:

Pri obdelavi videoposnetkov se pogosto obdelujejo tudi podatki o lokaciji posnetka (tudi oz. še posebej v primeru, ko niso razvidni že iz samega posnetka).

76. – 79. člen – določbe za posebne primere videonadzora

Določbe v tem delu sicer sledijo dosedanji praksi ZVOP-1 ter je njihov cilj zagotoviti čim večjo varnost pravic posameznikov napram izvajalcev videonadzora. Določbe pri tem kot eno od ključnih orodij uporabijo omejitve namenov za katere je obdelava osebnih podatkov z videonadzorom sploh dopustna: Pri tem dopuščajo predvsem obdelavo za t.i. »varnost ljudi ali premoženja« ter tudi za posamezne druge specifične namene. Navedeno ni skladno s Splošno uredbo - po Splošni uredbi videonadzor ne sodi med posebne vrste obdelave osebnih podatkov, temveč zanjo veljajo splošna pravila obdelave osebnih podatkov, ki ne omejujejo namenov obdelave, prav tako pa v tem delu Splošna uredba ne predvideva pravice držav članic za specifično urejanje tega področja obdelave osebnih podatkov. Pri uporabi določb Splošne uredbe za izvajanje videonadzora lahko pri določenih namenih obdelave, predvsem teh urejenih v členih 76-78, pridemo do smiselno podobnih omejitev. kot jih vsebuje predlog zakona, vendar pa je bistvena razlika v tem, da po predlogu zakona to določa zakon, pri uporabi določb Splošne uredbe pa se vsak posamezen primer presodi in obravnava s strani upravljavca, ki lahko oceni ali so podane ustrezne podlage in upravičeni in sorazmerni razlogi za izvajanje videonadzora (ter je pri tem tudi podvržen nadzoru).

Izvajanje videonadzora za namene, dopustne v predlogu – npr. za zagotavljanje varnosti - lahko predstavlja večji poseg v zasebnost kot npr. izvajanje videonadzora za potrebe videoanalitike – štetja obiskovalcev. Takšno omejevanje namenov tako ni učinkovito pri zasledovanju svojega osnovnega cilja – zagotavljanju pravic posameznikov – saj dopušča prav obdelave, ki predstavljajo največje tveganje za pravice posameznikov. S tem se onemogoča razvoj tehnologij in novih rešitev in storitev, ki ne spadajo med izjeme. To sicer velja za vse člene 76-79, vendar pa je pri uporabi določb Splošne uredbe to še posebej bistveno na področju, ki ga ureja 79. člen.

79. člen (videonadzor na javnih površinah)

Primarni predlog korekcije:

Predlagamo, da se 79. člen briše.

Podredni predlog korekcije:

Podredno predlagamo, da se 79. člen spremeni tako, da se glasi:

»(1) Videonadzor na javnih površinah, kot jih določa zakon, ki ureja urejanje prostora, je dovoljen le na podlagi ustrezne pravne podlage v skladu s Splošno uredbo in v skladu s tem zakonom.

(2) Videonadzor na javnih površinah lahko izvaja oseba javnega ali zasebnega sektorja, ki upravlja z javno površino ali na njej zakonito opravlja dejavnost.

(3) Videonadzor se lahko izvaja tudi na način, da se ob snemanju izvaja spremljanje dogajanja v živo.

(4) Osebe javnega prava lahko videonadzor z uporabo telesne kamere izvajajo za namen varovanja oseb in prenosa tajnih podatkov oziroma če to določa drug zakon.

(5) Posnetki videonadzora na javnih površinah se lahko ob upoštevanju splošnih načel iz 5. člena Splošne uredbe hranijo največ šest mesecev od trenutka nastanka posnetka, če zakon ne določa drugače.

(6) Upravljavec videonadzornega sistema, ki izvaja videonadzor javnih površin, mora v primeru, ko zazna dogodek, ki ogroža zdravje ali življenje posameznika, o tem nemudoma obvestiti policijo ali drug pristojni subjekt.«.

Obrazložitev:

Obdelava osebnih podatkov v sklopu videonadzora po Splošni uredbi ne sodi med posebne vrste obdelave osebnih podatkov, temveč zanjo veljajo splošna pravila obdelave osebnih podatkov. Tako zakon ni edina možna in dopustna podlaga za obdelavo osebnih podatkov sklopu videonadzora, temveč se podatki lahko obdelujejo v skladu s pravnimi podlagami kot jih določa 6. člen Splošne uredbe. V skladu s tem je tudi Evropski odbor za varstvo podatkov sprejel smernice za obdelavo osebnih podatkov preko video naprav (Guidelines 3/2019 on processing of personal data through video devices), kjer kot pravno podlago za izvajanje video nadzora izrecno obravnava tudi zakoniti interes v skladu s točko (f) 1. odstavka 6. člena Splošne uredbe.

Tako ta člen ni potreben za določitev pravne podlage za obdelavo osebnih podatkov v sklopu videonadzora. Tudi sicer je izvajanje videonadzora ustrezno urejeno preko splošnih določb v 75. členu predloga zakona in za posebne primere preko omejitev v 76., 77. in 78. členu predloga zakona.

Omejitev namenov obdelave na namene, določene v predlaganem besedilu zakona, je tako v nasprotju s Splošno uredbo. Prav tako pa so obdelave, ki jih dopušča, prav obdelave, kjer lahko pride do največjih posegov v zasebnost posameznikov, omejuje pa uporabo videonadzora za morebitne druge namene, ki (ob pravilni izvedbi – vendar to velja za vse obdelave, še toliko bolj za te, ki jih predlog dopušča), ki so lahko tudi v interesu posameznikov.

Obenem izrecna prepoved uporabe sistemov za avtomatsko prepoznavo registrskih tablic in biometrije na javnih površinah onemogoča razvoj naprednih storitev za nadzor, umirjanje in upravljanje prometa, storitev pametnih mest in verjetno tudi morebitnih storitev napredne videoanalitike (tako npr. prepoved avtomatske prepoznave registrskih tablic v povezavi s predlagano določbo 2. odstavka 6. člena pomeni, da sekcijske meritve hitrosti prometa ne bodo dopustne do morebitne spremembe Zakona o pravilih cestnega prometa, prepoved biometrije npr. postavlja pod vprašaj napredno videoanlitiko, ki bi ugotavljala koliko obiskovalcev parka je moških, žensk in otrok).

Podredno, v kolikor so morebitne omejitve videonadzora na javnih površinah res potrebne pa je naj se le oblikujejo tako, da ne bodo onemogočile razvoja sodobne družbe (npr. storitve pametnih mest) in novih modernih storitev. Omejitve dopustnih namenov obdelave izključno na namene, določene z zakonom, v praksi onemogoči razvoj novih storitev dokler le-te niso

določene in urejene v zakonodaji. Tako je jasno, da taka zaprta ureditev področja onemogoča praktično kakršenkoli razvoj oziroma vsaj kakršen koli hiter razvoj storitev. Ena izmed bistvenih pridobitev Splošne uredbe so ravno odprte definicije, ki vnaprej ne onemogočajo razvoja novih storitev, temveč skrbijo za ustrezno obravnavo tveganj (npr. preko obveznih ocen učinkov), ki jih nove predvidene obdelave osebnih podatkov prinašajo.

4. poglavje

Obdelava osebnih podatkov z uporabo biometrije

80. člen (omejitve biometrije)

Predlagamo, da se besedilo 2. odstavka dopolni, kot je podčrtano, tako da se glasi:

»(2) Obdelava biometričnih osebnih podatkov je dopustna v skladu z 9. členom Splošne uredbe oziroma se lahko določi le z zakonom, ki poleg vsebin iz drugega ali tretjega odstavka 6. člena tega zakona določi tudi pogoje za njeno uporabo ter morebitne omejitve uporabe.

Obrazložitev:

9. člen Splošne uredbe že določa primere in namene, za katere je dopustna obdelava posebnih vrst osebnih podatkov. Predlagamo, da se z ustreznim sklicem med namene uvrsti tudi njih.

82. člen (biometrični ukrepi v zasebnem sektorju)

2. odstavek

Predlagamo, da besedilo 2. odstavka spremeni, tako, da se briše prečrtano besedilo:

»(2) ~~Oseba zasebnega sektorja lahko obdeluje biometrične osebne podatke tudi glede svojih strank. Takšna obdelava je dopustna, če to za namene varovanja interesov iz prvega odstavka tega člena določa drug zakon, če to posebej določa pogodba ali so stranke podale izrecno privolitve. Kadar se biometrični osebni podatki obdelujejo na podlagi pogodbe s potrošnikom, mora upravljavec posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, omogočiti tudi način identifikacije brez obdelave biometričnih osebnih podatkov.~~«

Obrazložitev:

Če bo obdelavo biometričnih podatkov določil drug zakon, bo le-ta določil tudi namene. Vnaprejšnje omejevanje le-teh lahko privede do pravnih nejasnosti v primeru nasprotujočih si določb v predpisih.

3. odstavek

Predlagamo da se besedilo 3. odstavka spremeni tako, da se glasi:

»(3) Obdelava biometričnih osebnih podatkov v zasebnem sektorju se sme izvajati tudi v primeru pod pogojem, da so dejanja obdelave teh podatkov potrjena na način, ki zagotavlja obdelavo in uporabo teh podatkov stranke pod njenim izključnim nadzorom ali njeno

izključno oblastjo ter omogoča stranki, da izrecno dovoli obdelavo teh podatkov drugim obdelovalcem in upravljavcem za namen dokazovanja točnosti svoje identitete.«

Obrazložitev:

Predlagamo popravek besedila za boljše razumevanje.

9. poglavje

Obdelava kontaktnih podatkov in osebnih dokumentov

92. člen (obdelava osebnih podatkov za izvajanje določenih dejavnosti osebe javnega ali zasebnega sektorja)

Naslov in prvi odstavek

Predlagamo, da se naslov člena in besedilo prvega odstavka popravi tako, da se izbriše prečrtano, tako da se glasi:

»(obdelava osebnih podatkov za izvajanje določenih dejavnosti osebe javnega ~~ali zasebnega~~ sektorja)

(1) Oseba iz javnega sektorja ~~ali zasebnega sektorja~~ lahko uporablja kontaktne podatke posameznikov, ki jih je zbrala iz javno dostopnih virov ali v okviru izvrševanja svojih javnih nalog ali so ji jih posamezniki, na katere se nanašajo, prostovoljno razkrili ali podali privolitev, za namene organiziranja uradnih srečanj, izobraževanj, usposabljanj in dogodkov, določanja sestav ali delovanje komisij, svetov, delegacij in drugih podobnih dejavnosti javnega sektorja, dajanja izjav za javnost, razen izvajanja neposrednega trženja. Zbirke osebnih podatkov, ki nastanejo na tej podlagi, morajo biti ločene od drugih zbirk osebnih podatkov, ki nastanejo pri izvrševanju zakonitih pristojnosti, nalog ali obveznosti.«

Obrazložitev:

Kot izhaja iz III. Obrazložitve Predloga zakona o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-2), vezanega na 92. člen (str. 135), je sporno določilo posebna pravna podlaga za obdelavo osebnih podatkov za izvajanje določenih dejavnosti **javnega sektorja**, zlasti za organiziranje določenih običajnih uradnih dogodkov. Konkretnije gre za ureditev vprašanja kako pridobiti (in nadalje obdelovati) osebne podatke za udeležbo na državnih proslavah in drugih uradnih dogodkih (tudi medijske konference, izdaje raznih knjig ipd.). Tako predlagana določba tudi vsebinsko ureja ustrezno pravno podlago za obdelavo podatkov za predvidene namene za javni sektor.

Zasebni sektor lahko izvaja obdelave podatkov predvidene v tem členu na podlagi pravnih podlag določenih v 6. členu Splošne uredbe. Omejitve, določene v predlagani določbi, so za zasebni sektor neutemeljene. Niti iz obrazložitve ni nikjer razvidno, zakaj bi bilo takšno omejevanje pravic, ki jih ima zasebni sektor v skladu s Splošno uredbo, primerno in nujno. Sporna določba je tudi v nasprotju z 158/VI členom ZEKom-1, po katerem je dovoljena uporaba elektronskih naslovov, ki jih pravne osebe javno objavijo kot svoj kontaktni naslov, tudi v primeru, ko je ta elektronski naslov, naslov fizične osebe (in posledično osebni podatek).

Obenem je sporna določba napisana tako splošno, da je v primeru veljavnosti tudi za zasebni sektor, lahko tudi v nasprotju z 158/II členom ZEKom-1, po katerem je dovoljena uporaba elektronskih naslovov kupcev za neposredno trženje svojih podobnih izdelkov ali storitev pod pogojem, da je kupcu ponujena jasna in izrecna možnost, da brezplačno in enostavno zavrne takšno uporabo svojega elektronskega naslova.

93. člen (obdelava osebnih podatkov iz uradnega identifikacijskega dokumenta)

1. in 2. odstavek

Predlagamo brisanje besedila, ki je prečrtano, in dopolnitev, kar je podčrtano, in sicer naj se določbi navedenih odstavkov po novem glasita:

(1) Upravljavec, o~~Obdelovalec ali uporabnik, ki izvajata z zakonom predpisano nalogo,~~ smeta za namen identifikacije posameznika vpogledati v njegove uradne identifikacijske dokumente.

(2) Upravljavec,~~ki izvaja z zakonom predpisano nalogo,~~ sme za namen identifikacije posameznika prepisati, kopirati ali na drug način obdelati podatke iz njegovih uradnih identifikacijskih dokumentov, vse v skladu s pogoji, ki jih določa drug zakon.«

Obrazložitev:

Zaradi zagotavljanja točnosti osebnih podatkov, ki je eno od temeljnih načel Splošne uredbe (točka (d) prvega odstavka 5. člena Splošne uredbe), naj bo možnost preverbe identitete posameznika zagotovljena vsem subjektom, ki bodo osebne podatke obdelovali (in ne le tistim, ki izvajajo z zakonom predpisano nalogo). Omejitev možnosti glede prepisovanja, kopiranja ali drugega načina obdelave zgolj na upravljavca, ki izvaja z zakonom predpisano nalogo, kot to izhaja iz drugega odstavka predloga 93. člena ZVOP-2, je v nasprotju z veljavno zakonodajo. Slednja namreč omogoča takšno obdelavo, če posameznik s takšno obdelavo soglaša (možna podlaga torej ni le zakon). Dopolnitev drugega odstavka »vse v skladu s pogoji, ki jih določa drug zakon« je dodana, ker so pravice in prepovedi glede obdelave podatkov iz uradnih identifikacijskih dokumentov med zakoni različne (npr. aktualni Zakon o osebni izkaznici ne vsebuje več prepovedi glede hrambe kopije osebne izkaznice v elektronski obliki, medtem ko Zakon o potnih listinah to prepoved ima). Takšna določba je tudi v 2. odstavku 18. člena obstoječega ZVOP-1, ki določa: »(2) Upravljavec osebnih podatkov lahko pred vnosom v zbirko osebnih podatkov preveri točnost osebnih podatkov z vpogledom v osebni dokument ali drugo ustrezno javno listino posameznika, na katerega se nanašajo.« Predlagana ureditev je edina smotrna, saj bo zgolj na ta način upravljavcu v vseh primerih, ne zgolj omejeno na izvajanje zakonskih pooblastil, omogočeno preverjanje točnosti podatkov. V nasprotnem primeru obstoji velika možnost, da posredovani podatki ne bodo točni in bo lahko prihajalo do zlorab.

III. DEL

KAZENSKÉ DOLOČBE

Splošna pripomba glede členov od 97. do 112. člena:

Predlagamo, da se najnižja globa za kršitve določb 97. do 112. člena ne določi, ampak da se določi zgolj zgornja višina globe. Le na tak način bo ureditev iz zakona sledila rešitvi iz Splošne uredbe. Pri tem se sklicujemo na prvi odstavek 94. člena, ki pravi, da se sankcije za kršitve, ki jih predpisuje Splošna uredba, izrekajo pravnim osebam, samostojnim podjetnikom posameznikom in posameznikom, ki opravljajo dejavnost kot globe za prekrške, v višini in razponih, kot jih določa Splošna uredba. Spodnje meje razpona glob za storilca prekrškov pravno osebo, samostojnega podjetnika posameznika ali posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, sistemsko določata druga in tretja alineja drugega odstavka 17. člena ZP-1, in sicer v višini 200 eurov za vse tri kategorije storilcev prekrškov. Zaradi navedenega menimo, da ni utemeljeno, da se spodnja meja glob določa z ZVOP-2 (niti za pravne osebe, niti za odgovorne osebe in posameznike). Izpostavljamo tudi uvodni recital 149 Splošne uredbe, ki določa, da *»bi morale države članice imeti možnost, da določijo pravila o kazenskih sankcijah za kršitve te uredbe, tudi za kršitve nacionalnih pravil, sprejetih v skladu s to uredbo in v mejah te uredbe«*. Menimo torej, da ne obstaja utemeljen razlog za določitev najnižje globe v primeru kršitve nacionalnih določb (tj. od člena 97 do 112). Poudarjamo tudi, da so najnižje globe za primere kršitev nacionalnih določb določene višje (pri večini primerov celo nesorazmerno višje) glede na najnižjo globu, ki bi se lahko po Zakonu o prekrških izrekla za kršitev določb Splošne uredbe. Zaradi navedenega torej predlagamo, da se uporabi enak način določitve glob skozi celoten III. del zakona, in sicer s sklicevanjem na ZP-1. ZVOP-2 naj torej predvidi globe na način, da bo nadzorni organ pri odmeri globe lahko v vseh primerih uporabil tudi najnižje globe, kot so le-te določene v drugem odstavku 17. člena Zakona o prekrških².

114. člen (izrek globe)

Drugi odstavek

Predlagamo, da se v 114. členu doda nov, torej drugi odstavek, ki naj se glasi:

»Globe določene v Splošni uredbi ali tem zakonu se v primeru kršitve spodaj navedenih določb odmerijo na način, da storilec z več ravnanji izpolni znake enega prekrška:

- *četrti in peti odstavek 83. člena Splošne uredbe,*
- *prvi odstavek 95. člen tega zakona,*
- *1. do 4. alineja prvega odstavka 96. člena tega zakona.*
- *prvi odstavek 97. člena tega zakona,*
- *prvi odstavek 99. člena tega zakona,*
- *prvi odstavek 100. člena tega zakona,*
- *prvi odstavek 101. člena tega zakona,*

---

² Z zakonom ali z uredbo Vlade Republike Slovenije se lahko predpiše globa v razponu:

- za posameznika od 40 do 5.000 eurov;
- za samostojnega podjetnika posameznika in posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, od 200 do 150.000 eurov;
- za pravno osebo od 200 do 250.000 eurov, če se pravna oseba po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, pa od 400 do 500.000 eurov;
- za odgovorno osebo pravne osebe ali odgovorno osebo samostojnega podjetnika posameznika oziroma posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost in za odgovorno osebo v državnem organu ali v samoupravni lokalni skupnosti od 40 do 10.000 eurov.

- prvi odstavek 102. člena tega zakona,
- prvi odstavek 103. člena tega zakona,
- prva točka prvega odstavka 104. člena tega zakona,
- prva, druga, tretja in šesta točka prvega odstavka 105. člena tega zakona,
- prvi odstavek 106. člena tega zakona,
- prvi odstavek 107. člena tega zakona,
- prvi odstavek 109. člena tega zakona,
- prvi odstavek 110. člena tega zakona,
- prvi odstavek 112. člena tega zakona.«

Obrazložitev:

Zaradi večje jasnosti pri uporabi določb o globah za prekrške predlagamo, da zakon opredeli za katere kršitve Splošne uredbe in zakona se uporabijo pravila o navideznem realnem steku – storilec z več ravnanji izpolni znake enega prekrška. Menimo namreč, da zgolj pojasnilo iz obrazložitve k posamezni določbi, iz katere (a le pri posameznih členih) izhaja, da je kršitev zaradi nedovršne oblike ravnanja kolektivni ali trajajoči prekršek, ne izpolnjuje zahteve po zadostni stopnji pravne varnosti. Poraja se nam dvom glede enake uporabe določb iz III. dela tega zakona, saj že iz same obrazložitve ne izhaja jasno, ali je v vseh primerih nedovršnega glagola dopustno uporabiti pravila o navideznem realnem steku (npr. tudi 105. člen predloga zakona vsebuje nedovršne oblike glagola, iz obrazložitve tega člena pa ne izhaja, da se globa v teh primerih lahko izreka na način, kot se odmerja v primeru kolektivnih prekrškov). Ni tudi jasno, ali bi se pravila o navideznem realnem steku uporabila v primeru istovrstnih kršitev, ki bi bile ugotovljene v okviru istega nadzora (npr. večkratna kršitev druge točke prvega odstavka 100. člena - neobjava obvestila o videonadzoru v več objektih, kjer je isti subjekt upravljavec osebnih podatkov).

S spoštovanjem,

Nenad Šutanovac
Direktor Združenja za informatiko in telekomunikacije

